

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». «Ἰωάν. 14:24»

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 25 No 7

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 282

Ἰούλιος-July 2003

Ο ΠΥΡΙΝΟΣ ΑΓΙΟΣ

Υπό Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

Ο Ἰούλιος γιὰ τὴν πατρίδα εἶναι ὁ θερμότερος μῆνας τοῦ Καλοκαιριοῦ. Δεσπόζεται ἀπὸ τὴν Ἑορτὴ τοῦ Προφήτη Ἡλία, πού εἶναι ὁ «πύρινος Ἅγιος» τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὸ πύρινο ἄρμα πού κατὰ τὴν Παράδοση πῆρε ζωντανό τὸν Προφήτη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Μήτε μόνο τὰ ἄλογα πού ἔσερναν τὸ ἄρμα, βγάζοντας καὶ ἀπὸ τὰ ρουθούνια τοὺς φωτιά. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Προφήτης ἦταν ἡ ἐνσάρκωση τοῦ **πυρός**: Πύρινο τὸ βλέμμα του. Πύρινος ὁ λόγος καὶ ἡ προσευχή του. Πύρινη ἡ ψυχὴ καὶ ἡ πίστη του.

Τὸ «πῦρ» ἄλλωστε εἶναι τὸ πιό αὐθεντικό γνώρισμα τῶν **Δικαίων** καὶ τῶν Ὁσίων τοῦ Θεοῦ. Λέγεται γι' αὐτοὺς ἀπὸ τὴν Γραφή, ὅτι δὲν θά περάσουν ἀπὸ τὴν ζωὴ ἀπαρατήρητοι. Μιά πύρινη τροχιά μέσα στὴν νύχτα τοῦ κόσμου θά εἶναι πάντα ἡ σύντομη καὶ ἐπίτομη πορεία τους: «Ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται» (Σοφ. Σολομ. 3,7).

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς χαρακτηρίζοντας συνοπτικὰ τὴν ἀποστολή Του στὸν κόσμο, εἶχε δηλώσει ἐκεῖνο τὸ δυσνόητο καὶ παρεξηγήσιμο γιὰ τοὺς πολλοὺς, «πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν» (Λουκ. 12,49).

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἔσχατο κριτήριο πού θά ἀποτιμήσει ὀριστικὰ σύνολη τὴν ζωὴ μας, πάλι δὲν θά ἔναι ἄλλο ἀπὸ τὸ πῦρ:

«Καὶ ἐκάστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει» (Α' Κορ. 3,13).

Ὅμως, ὁ Προφήτης Ἡλίας ἔζησε τὸ πῦρ τοῦ Θεοῦ μὲ ἕνα τελείως μοναδικό τρόπο. Τὸ ἔζησε δηλαδή σὲ ὅλες τίς πιθανές ἐκδοχές καὶ διαστάσεις του. Τὸ ἔζησε πρό πάντων ὡς παράδοση ἡ ἀντιφατικότητα μέσα στὴν Ἱστορία. Ὡς πῦρ πού συγχρόνως «καίει» καὶ «δροσίζει». «Φωτίζει» καὶ «καταναλίσκει». «Θερμαίνει», καὶ «δὲν καταφλέγει». «Εὐεργετεῖ», καὶ ὅταν ἀκόμη «τιμωρεῖ».

Γιὰ ὅσους Χριστιανούς ὁ «Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» ἀποτελεῖ ἀκόμη σήμερα **ἐντρύφημα** καὶ **καταφυγή**—ὅπως τὸν ζοῦσε καθημερινὰ ὁ ἀλησμόνητος κυρ-Νίκος Γαβριήλ **Πεντζίκης**, πού φέτος γιορτάζουμε δεκάχρονα ἀπὸ τὴν κοίμησή του—τοῦλάχιστον κάποια «σημεῖα καὶ τέρατα» ἀπὸ τὸν βίον

THE FIERY SAINT

By Archbishop Stylianos of Australia

July in Greece is the hottest month of summer. It is dominated by the Feast of the Prophet Elijah, who is the 'fiery saint' of the Church.

And it is not only the fiery chariot which, according to Tradition, took the prophet alive into heaven. Nor is it only the horses that pulled the chariot with fire in their nostrils. The Prophet was himself an incarnation of fire: his glance was fiery. His words and prayer were fiery. His soul and faith were also fiery.

Fire, at any rate, is the most authentic feature of the **Righteous** and **Holy** people of God. The Scriptures state that they will not go unnoticed. Their brief journey will always be like a fiery trajectory through the night of the world: "They will blaze like fire in dry straw" (Wis 3:7).

And in summarising His mission in the world, Christ Himself made the following statement, difficult to comprehend and easily misunderstood by many: "I came to set the earth on fire" (Lk 12:49).

Furthermore, fire will also be the final **criterion** by which our entire life will be definitively evaluated: "the fire will test what sort of work each has done" (1 Cor 3:13).

Yet the Prophet Elijah experienced the fire of God in an entirely unique way. That is to say, he experienced it in all its possible versions and dimensions. In particular he experienced it as a strange "contradiction" within History; as fire which simultaneously "burns" and "refreshes", "illuminates" and "consumes", "warms" and "does not burn", and "does good" even when it "punishes".

For all those Christians for whom the "Great Synaxarion of the Orthodox Church" still constitutes a book worthy of study and a refuge – as it did for the unforgettable Nicholas G. Pentzakis, whose ten-year memorial we celebrate this year – it would be necessary to pay attention to and to study, even in brief, at least some of the "signs and wonders" from the life of the Prophet Elijah.

Firstly we have to underline that the Prophet Elijah's relation to "fire" was from the outset **universal** ("all-consuming fire!"). This relation had been announced miraculously, at the time of his birth, in a vision seen by his

του Προφήτη Ἡλίας θά πρέπει νά προσεχθοῦν καί νά σχολιαστοῦν, ἔστω καί ἐν συντομίᾳ.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα νά ὑπογραμμίσουμε, τό ὅτι ἡ σχέση τοῦ Προφήτη Ἡλίας μέ τό «πῦρ» ἦταν ἀπαρχῆς **καθολική** («πῦρ καταναλίσκον»!).

Ἡ σχέση αὐτή εἶχε ἀναγγελθεῖ θαυματουργικά, κατά τήν γέννησή του, σέ ὄραμα πού εἶδε ὁ πατέρας του ὀνομαζόμενος **Σωβάκ**, καταγόμενος ἀπό τήν φυλή τοῦ Ἀαρών καί ἀπό τήν πόλη Θέσβη (γι' αὐτό ὁ Προφήτης χαρακτηρίζεται «Θεσβίτης») μιά πόλη πού εἶχε δοθεῖ στούς Ἱερεῖς.

Παραθέτουμε τό χαρακτηριστικό χωρίο, ὅπως μᾶς παραδίδεται σέ γλώσσα ἀπλουστευμένη ἀπό τόν Ἀρχιμ. Ματθαῖον Λάγγη:

«... εἶδεν ὁ πατήρ του Σωβάκ ὄπτασίαν, ὅτι ἄνδρες λευκοφόροι τόν ὀνόμαζον Ἡλίαν, (ὅπερ δηλοῖ Θεός ἢ θεῖος, παραγόμενον ἐκ τοῦ Ἡλί, τό ὁποῖον σημαίνει ἑβραϊστί Θεός), ὅτι τόν ἐσπαργάνωναν μέ πῦρ, καί πῦρ ἔδιδον εἰς αὐτόν νά φάγη. Ὅθεν μεταβάς εἰς τήν Ἱερουσαλήμ ἐφάνερωσε τήν ὄπτασίαν ταύτην εἰς τοὺς ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶπον εἰς αὐτόν διά χρηματισμοῦ προφητικοῦ καί ἀποκαλύψεως ταῦτα: «Μή φοβηθῆς, ὦ ἄνθρωπε, ὅτι ἡ κατοίκησις τοῦ τέκνου θά εἶναι φῶς, ὁ λόγος του ἀπόφασις, ἡ ζωὴ του κατά Κύριον, καί ὁ ζήλος του θά φανῆ εὐάρεστος εἰς τόν Θεόν, θέλει δέ κρίνει τόν Ἰσραὴλ διά πυρός καί μαχαίρας». Οὗτος ὁ Ἅγιος ἤκμασε περὶ τὰ ἐννεακόσια ἔτη πρό τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί προεφήτευσεν ἔτη εἴκοσι πέντε (921-896 π.Χ.), ἃς ἴδωμεν δέ ποῖα καί πόσα ἔργα καί θαύματα ἔκαμεν».

Ὁ βίος καί τὰ θαύματα τοῦ πύρινου Προφήτη βρίσκονται στά ἱστορικά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καί μάλιστα στά βιβλία «Βασιλειῶν» Γ' (κεφ. 17-20) καί Δ' (κεφ. 1-2 καί ἀλλαχοῦ). Ἀπό αὐτά τὰ ἱερά κείμενα ἀντλήσε ὁ **μακάριος Κωφός** γιά νά πλέξει ἀπλό ἐγκώμιο στόν Προφήτη, πού περιελήφθη εἰς τόν «Νέον Θησαυρόν».

Δέν θά χρειασθεῖ νά μνημονεύσουμε ἐδῶ ὅσα ἐκτίθενται μέ λεπτομέρειες στά βιβλία «Βασιλειῶν» Γ' καί Δ'. Θά σταματήσουμε μόνο σέ κάποια **ἐξέχοντα** γεγονότα πού ἐκτίθενται μέ συγκλονιστική ἀμεσότητα καί ἀπλότητα. Αὐτή εἶναι ἄλλωστε πάντα ἡ γλώσσα πού περιγράφει τό **θαῦμα**, ἢ ἔστω **τό θαυμαστό**.

Ἔτσι περιγράφεται πῶς ὁ Προφήτης **ἀνέστησε** τόν υἱό πτωχῆς χήρας πού τόν φιλοξένησε γιά λίγο.

Ἔτσι ἐπίσης περιγράφεται ἡ ἀνυποχώρητη **γενναϊότητά** του, ὅχι μόνο νά ἀντισταθεῖ ἄμεσα εἰς τόν ἀσεβῆ βασιλέα Ἀχαάβ (πού ἐπηρεαζόμενος ἀπό τήν γυναῖκα του Ἰεζάβελ, θέλησε μέ κάθε τρόπο νά βάλει τὰ εἰδῶλα Βάαλ εἰς τήν ζωὴ τῶν Ἑβραίων), ἀλλά καί νά καταδείξει μέ θαυματουργική τοῦ Θεοῦ ἐνέργεια, πού προκάλεσε μέ τήν πύρινη προσευχή του, τό **ψεῦδος** τῆς εἰδωλολατρείας γενικά, ἐν ἀντιθέσει μέ τήν

father **Sovak**, a descendant of the tribe of Aaron. He was from the city of Tishbe (that is why the Prophet is commonly called the "Tishbite"), which had been the city given to the Priests.

We quote the relevant passage which has been rendered into a simplified language by Archimandrite Matthew Langis:

"His father Sovak saw a vision in which men dressed in white named him Elijah (which means God or divine, derived from Eli, the Hebrew word for God) and wrapped him in swaddling cloths of fire, and they gave him fire to eat. Upon going to Jerusalem, he revealed what he had seen to the priests, who in turn told him through a prophetic oracle and revelation the following: "Do not be afraid, for the indwelling life of your son will be light, and his word will be decisive, and his life will be according to the Lord, and his zeal will prove pleasing to God, and he will desire to judge Israel by fire and sword". This Saint laboured nine-hundred years before the coming of our Lord Jesus Christ and prophesied for twenty-five years (921-896 BC). Let us see what deeds and miracles he worked."

The life and miracles of the fiery Prophet are found in the historical books of the Old Testament, namely in 1 Kings (chp.17-20) and 2 Kings (chp.1-2 *et al*). The **blessed Kophos** drew from these sacred texts in order to compose a simple lamentation dedicated to the Prophet which was included in the work entitled "*The New Treasure*".

There is no need to recall here the details found in the Books of Kings. We shall focus only on some **prominent** events which are exhibited with moving immediacy and simplicity. This, in any case, is always the language which describes **miracles**, or at least, **the miraculous**.

Elijah raising the son of the poor widow, who had shown him hospitality for a while, is described in this way.

There is also the description of his unrelenting **courage**, not only in his stand against the impious King Ahab (who, influenced by his wife Jezebel, wanted by all means to install the idols of Baal in the life of the Hebrews), but in the fact that he exposed the **deceit** of idolatry generally, in contrast to the **truth** and the **loving-kindness** of the living **God**. This he did through the miraculous working of God which he invoked by fervent prayer.

But the Prophet did not limit himself just to proving this deceit of the non-existent gods of idolatry. He also wanted to permanently **obstruct** the **false prophets** of Baal from continuing to preach their false religion. This is precisely the moment when the Prophet, praised in hymns by the Church as **"the incarnate Angel, the Cornerstone of the Prophets, the second Forerunner of the Coming of Christ"**, becomes a sign of **contradiction**,

ἀλήθεια καὶ τὴν φιλανθρωπία τοῦ ζώντος Θεοῦ.

Δὲν ἀρκέστηκε ὁμως ὁ Προφήτης στό νά ἀποδείξει τό φέμα αὐτό καθ' ἑαυτό τῶν ἀνυπαρκτῶν θεῶν τῆς εἰδωλολατρίας. Ἦθελε καί νά ἐμποδίσει γιά πάντα τοὺς ψευδοπροφῆτες τοῦ Βάαλ, νά συνεχίσουν κηρύττοντας τὴν ψευδῆ θρησκεία τους. Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο εἶναι πού ὁ ὑμνούμενος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία Προφήτης ὡς:

«ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς ὁ δευτέρως Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ»

γίνεται σημεῖο ἀντιλεγόμενον, ἂν ὄχι καὶ σκάνδαλο γιά τοὺς χριστιανούς, καί ὄχι μόνον. Γιατί, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, κατέσφαξε ἀνηλεῶς, ὅπως γράφουν τὰ ἱερά κείμενα, περί τοὺς 1200 ψευδοπροφῆτες!

Αὐτὴ ἡ σφαγὴ, εἴτε τὴν πραγματοποιοῖσε αὐτοπροσώπως ὁ Προφήτης –πράγμα ἀπίθανο– ἢ τὴν ἐξετέλεσαν καθ' ἐντολήν του κάποιον ζηλωτὲς ὁπαδοί του, εἶναι τό βαρύτερο ἀμάρτημα πού δὲν θά μπορούσε μέ κανένα τρόπο καί γιά κανένα σκοπό, νά γίνει δεκτό στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ. Καί μάλιστα ἑνὸς μεγάλου Προφήτη. Τό «οὐ φονεῦσις» τοῦ Δεκαλόγου, δὲν διακρίνει ποιὸς σκοτῶνει ποιόν, καί γιά ποιὸ λόγο ἢ σκοπὸ! Τό δόγμα τῶν Ἰησουϊτῶν «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα», ἐδῶ δὲν ἔχει θέση.

Παρά ταῦτα, δὲν θά πρέπει νά ἀπομονώσουμε τό φοβερό αὐτό καὶ ἀγνώστου ἐνοχῆς «ἀμάρτημα» τοῦ Προφήτη ἀπὸ ἄλλες καταφανεῖς τραχύτητες καὶ ἀδυναμίες του, ἐφόσον κατὰ τὴν δήλωσιν τοῦ προφητικοῦ χρηματισμοῦ πού εἶδαμε πῶς πάνω εἶχε λεχθεῖ περὶ αὐτοῦ ὅτι: **«θέλει κρίνει τὸν Ἰσραὴλ διὰ πυρός καὶ μαχαίρας»**. Ὁργανικὰ συνδέονται ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκ πρώτης ὄψεως περιέργες «καταβολές» τοῦ Προφήτη, μέ τὴν περὶ αὐτοῦ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, πού, ὅπως θά δοῦμε, ἐπρόκειτο νά τὸν ἀναδείξει **Θαυματουργό καὶ Προστάτη** τοῦ Ἰσραὴλ μέσα ἀπὸ σειρά «ταπεινώσεων», πού θά τὸν δίδασκαν μεγαλύτερη ἐπιείκεια καὶ φιλανθρωπία, κατὰ τὴ βουλή τοῦ Πανοικτήρμονος Θεοῦ.

Θά δοῦμε, λοιπόν, μαζί μέ τὴ σφαγὴ τῶν Ψευδοπροφητῶν, καί τὸν ἀδόκητο, καί ὄχι ἰδιαίτερα τιμητικό «τρόμο», πού ἔδειξε ὁ γενναιότατος προηγούμενος Ἡλίας, στὴν ἀπειλὴ τῆς ἀδίστακτης εἰδωλολάτρισσας Βασιλίσσας Ἰεζάβελ. Κι' αὐτὸς ὁ τρόμος βέβαια, φάνηκε ἀπὸ τό ὅτι ἀποσύρθηκε ὁ Προφήτης –μετὰ τὴν ἀπειλὴ τῆς Ἰεζάβελ ὅτι θά τοῦ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα– σέ τόπο τόσο ἔρημο καί ἀφιλόξενο, πού μόνο ὁ Θεὸς μπορούσε νά τὸν διαθρέψει θαυματουργικά, στέλλοντάς του τροφή πρῶ καὶ βράδυ μέ «κόρακα».

Ἐν συνδυασμῷ μέ τὰ πῶς πάνω, πρέπει νά δοῦμε καί τὴν ταπεινώσιν στὴν ὁποία ὑποβλήθηκε ὁ Προφήτης, νά ζητήσῃ διατροφή καὶ φιλοξενία ἀπὸ μιὰ ἄπορη χήρα, ἢ ὁποία δὲν εἶχε νά θρέψῃ μήτε γιά λίγο τὰ δικά της τέκνα. Κι' ὁμως ἐπειθάρχησε στὴν ἀξίωσίν του νά τροφοδοτήσῃ ἀπὸ τό ὑστέρημά της πρωτίστως αὐτόν, ἔχοντας ἀπὸ Θεοῦ τὴν βεβαιότητα ὅτι, ὄχι μόνο δὲν θά τῆς ἔλειπαν πιά τὰ ἀπαραίτητα, ἀλλὰ σέ λίγο καί θά ἀνιστοῦσε μέ διάπυρες προσευχῆς τὸν θανόντα υἱόν της.

if not **scandal**, for Christians and others. Because, more or less, he pitilessly slaughtered about 1200 false prophets, according to the sacred texts.

This **slaughter**, whether perpetrated personally by the Prophet – an unlikely thing – or by some of his zealous followers carrying out his order, is the gravest sin which could not under any circumstances be accepted in the life of any man of God, particularly a great Prophet. The commandment of the Decalogue, “you shall not murder”, does not distinguish between **who kills whom**, and for **what reason or purpose!** The Jesuit teaching that “the end justifies the means” has no place here.

Despite this, we should not isolate this terrible “sin” of the Prophet – an act of unknowable guilt - from other harsh actions and weakness, since according to the prophetic oracle mentioned above **“he desires to judge Israel by fire and sword”**. All these **“formative events”** related to the Prophet – which at first glance seem strange – are organically connected with God’s **providence** concerning him. For as we shall see, He was to show him forth as a **Miracle-worker** and **Protector** of Israel through a series of “humiliations” which were to teach him greater leniency and loving-kindness, according to the will of the All-Merciful God.

Together with the slaughter of the false prophets we shall see the unexpected – and not altogether honourable – “fear” which the formerly brave Elijah showed in response to the threat made by the unhesitating, idolatrous Queen Jezebel. This fear was demonstrated by the Prophet’s withdrawal - after Jezebel threatened that she would repay him in kind – to a place so barren and inhospitable, that only God could nourish him miraculously, sending him food, day and night, by means of a “crow”.

Moreover, we should take into consideration the humility to which the Prophet submitted himself in seeking nourishment and hospitality from a poor widow who could not even feed, in the slightest, her own children. Even so, the widow obliged to his request to sustain him first in spite of her deficiency, having the certainty from God that not only would she not be lacking in necessities anymore, but that through ardent prayers he would soon raise her dead son.

Perhaps the most moving detail from the lessons emanating from these strange adventures in the life of the **fiery** Prophet is the role played by the “crow”. This is due to the macabre harshness of this bird as it is depicted both by the divinely-inspired text of Scripture and the Synaxarion, particularly in a brilliant homily of St John Chrysostom on this topic.

As we have stated, the key to tracing out the seemingly “untraceable” – and for a chief Prophet, completely degrading - aspects in his life, is the **providence** and immeasurable **loving-kindness** of God.

This divine providence is that which has ordered things in a way that even the Priests and Teachers of the people be subject to **sin**, so that they may be **humbled**

Ίσως ή συγκλονιστικώτερη λεπτομέρεια από τά διδάγματα πού βγαίνουν μέσα από τίς περιέργες αυτές περιπέτειες τής ζωής του **πύρινου** Προφήτη, είναι ό ρόλος του «κόρακα», λόγω τής μακάβριας σκληρότητας αυτού του πτηνού, όπως σχολιάζεται τόσο από τό θεόπνευστο κείμενο τής Γραφής, όσο και από τόν Συναξαριστή, ιδιαίτερα δέ από λαμπρή σχετική όμιλία του Άγιου Ίωάννου του Χρυσοστόμου.

Κλειδί, όπως είπαμε, για τήν έξιχνίαση των έκ πρώτης όψεως «άνεξιχνιάστων», και για ένα κορυφαίο Προφήτη όλως μειωτικών συμβάντων στή ζωή του, είναι ή **πρόνοια** και άμετρη **φιλανθρωπία** του Θεού.

Αυτή ή θεία πρόνοια είναι πού έχει ρυθμίσει έτσι τά πράγματα, ώστε, ακόμη και οι Ίερείς και οι Διδάσκαλοι του λαού, να υπόκεινται στήν **άμαρτία**, για να **ταπειώνονται** και να είναι **σπλαχνικοί** στά πλήθη των άμαρτωλών.

Διαφορετικά, αν ό Θεός είχε εμπιστευθεί τήν **Ίερωσύνη** και τήν **Διδασκαλία** σε Άγγέλους πού ως γνωστόν είναι **άναμάρτητοι** –καθώς συνεχώς έκτελούν μόνο του Παναγάθου Θεού τίς εντολές– ποιός ξέρει πόσους έκ των άμαρτωλών θα ώδηγούσαν σε άπόγνωση, μέ τήν αυστηρή κρίση του Άναμάρτητου!

Κατανυκτικώτατα αναπτύσσει αυτές τίς σκέψεις ό "Άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος στο σχετικό, όπως είπαμε, κείμενό του, πού τό επιγράφει: «Λόγος εις Πέτρον τόν Άπόστολον και Ήλίαν τόν Προφήτην».

Και για να κλείσουμε τό παρόν άρθρο μέ τήν χαρακτηριστικώτερη λεπτομέρεια, θα πρέπει να εξηγήσουμε ποιός ήταν ό βαθύτερος συμβολισμός του «κόρακα», μέ τόν όποιο ό Θεός «διακόνησε» καθημερινά τή διατροφή του εν άπομονώσει Προφήτη. Ό Συναξαριστής, παραπέμποντας για τήν αλήθεια των έπεξηγήσεών του, εις τό βιβλίο του Ίώβ (Κεφ. 38), αλλά και εις τόν Προφητάνακτα Δαυίδ (Ψαλμ. 146), μάς πληροφορεί τά έξης έκπληκτικά:

«Εάν δέ έρωτηση τις διατί ό Θεός έπρόσταξε τούς κόρακας να τρέφουν τόν Προφήτην και όχι άλλο πτηνόν, γνωρίσατε ότι οι κόρακες είναι κατά πολύ μισότεκνοι, διότι έχουν συνήθειαν, όταν βγάλουν τά πουλιά των, δεν τά τρέφουν καθώς και τά άλλα πτηνά, αλλά τά αφήνουνι μόνα εις τήν φωλεάν και άναχωρούν· εκείνα δέ πεινώντα και ζητούντα τροφήν, κρίζουν φωνάς προς τόν Θεόν, ό δέ Θεός εύσπλαχνιζόμενος ταύτα στέλλει τά ζώφια τά μικρά, μίας δηλονότι και ακρίδας και άλλα τοιαύτα, τά όποια πετούν πλησίον του στόματος των πτηνών εκείνων, τότε δέ εκείνα άρπάζουν τά ζώφια και διατρέφονται έως ότου έρχονται εις ηλικίαν και πετώσιν».

Μέ άλλα λόγια, όταν ό Θεός θέλει, τό διδάγμα να είναι δραστικώτερο για τόν άνθρωπο, διαλέγει τό πιό **άπίθανο** όργανο: Τόν **άστοργο** και **άσπλαχνο** κόρακα να υπηρετεί και να τρέφει **στοργικά** τόν Προφήτη!

Αυτό άλλωστε ήταν και τό νόημα του ότι «τά άσθενή του κόσμου έξελέξατο ό Θεός ίνα τά ισχυρά καταισχύνη» (Α' Κορ. 1, 27).

and become **compassionate** towards the multitude of sinners.

Otherwise, had God entrusted the **Priesthood** and the **Teaching Office** to Angels – who as we know are **sinless** and continuously carry out the commandments only of the All-Good God – who knows how many sinners they would have led to desperation through the strict judgement of a Sinless-One!

These thought are most contritely expounded by St John Chrysostom in the relevant text known as "Homily on Peter the Apostle and Elijah the Prophet".

And to conclude this article with the most characteristic detail, we should explain what was the deeper symbolism of the "**crow**", through which God "served" on a daily basis the food of the isolated Prophet. The Synaxarion, referring to the Book of **Job** (chp.38) and to the Psalms of the Prophet-King David (Ps.146) to support the truth of its commentary, informs us of the following startling things:

"If anyone asks why God commanded the crows, and not any other bird, to feed the Prophet, let it be known that crows are most hateful towards their young. This is because they have the habit, when their young hatch, of not feeding them as other birds do. Instead they leave them alone in the nest and depart. The young, hungry and seeking food, cry out with their voices to God. And God, feeling compassion for them, sends small insects – flies and locusts and other such things – which hover next to the mouths of those birds. They then snatch the insects and are nourished until they come of age and begin to fly."

In other words, when God wants the **lesson** to be more **effective** for people He uses the most unlikely instrument: the affectionless and uncompassionate **crow** to serve and affectionately feed the **Prophet!**

This, in any case, is the meaning of the verse "God chose what is weak in the world to shame the strong" (1 Cor 1:27).

Εύλογία των άρτων κατά τόν Μ. Έσπερινόν τής Έορτής των Άγιων Άποστόλων Πέτρου και Παύλου χοροστατούντος του Σεβασμ. Αρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανού (Sutherland 28-6-03).

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

20V

Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Βασιλειάδη

(β) Οί κανόνες ως κείμενα αγάπης.

Στό προηγούμενο, πρώτο μέρος, είδαμε πολύ σύντομα, πώς φαίνεται ή αγάπη τών Πατέρων τών Συνόδων για μās, τά λογικά πρόβαρα τής ποιμνής του Χριστού, στίς ενέργειές τους στά πλαίσια μιάς Οικουμενικής Συνόδου. Καί επειδή δέν έχουν αυτοί διχασμούς ανάμεσα στίς πράξεις καί τά λόγια, γι' αυτό καί τά κείμενά τους, οί κανόνες, είναι επίσης γεμάτοι από αγάπη.

Καί έχουν αγάπη, γιατί κανείς δέν αγαπάει κάτι πού δέν τόν γεμίζει, δέν τόν εκφράζει, πού δέν τόν σώζει. Βρήκαν στον Χριστό τήν σωτηρία τους, τήν χαρά τους, τήν ελευθερία τους, γι' αυτό καί αυτό πού αυτοί γεύτηκαν καί ζούν, αυτό καί σέ μās μεταφέρουν.

Γνωρίζουν, όμως, ότι ό άνθρωπος είναι «εὐόλισθόν τι» –γλυστράει εύκολα– γι' αυτό καί δέν αφήνουν περιθώρια πειραματισμών μέσα από έπιλογές μας. Γνωρίζουν ότι αν ό άνθρωπος θελήσει νά δοκιμάσει καί ύστερα νά αποδεχτεί, σέ πολλές περιπτώσεις θά είναι άργά καί όπωσδήποτε μέ συνέπειες πού δέν ανατάσσονται. Γι' αυτό καί δέν συμβουλεύουν άπλως, δέν διδάσκουν, αλλά έντέλλονται. Δίνουν έντολές, τούς κανόνες.

Καί μή νομισθεί ότι αυτό είναι κάτι εύκολο! Ποιός από μās θά άνελάμβανε τήν ευθύνη π.χ., για μιά ιατρική έντολή, ή για ύπόδειξη συντρόφου, όχι άπλως συμβουλεύοντας αλλά δίνοντας κανόνα καί αναλαμβάνοντας ευθύνη; Τό «έτσι θά κάνεις» δέν λέγεται εύκολα. Έκείνοι, όμως, νομοθέτησαν γιατί οί ίδιοι τά ζούσαν μαζί μέ τό σύνολο τών πιστών τής περιοχής καί ευθύνης τους. Οί ίδιοι πρώτα διδάχτηκαν από τούς Άποστόλους καί τούς διαδόχους τους τόν νόμο του Χριστού, πού είναι ή βάση καί ή πηγή όλων τών Κανόνων, τήρησαν όλα στά πλαίσια τής ανθρώπινης δυνατότητας –όσα «ένετείλατο» ό Κύριος– γι' αυτό καί τώρα μπορούν νά συντάσσουν Κανόνες μέ τήν χαρά τής βεβαιότητας ότι μās χειραγωγούν προς σωτηρία. Έτσι, αυτή ή έντολή του Κυρίου για εφαρμογή όλων τών έντολών Του, τηρήθηκε από τούς ίδιους, τούς όδήγησε σέ άγαθά άποτελέσματα καί είναι τώρα οί ίδιοι σέ θέση νά δώσουν τήν αγάπη τους, αυτό πού αγάπησαν, καί σέ μās. Οί ίδιοι βρέθηκαν στον χώρο τών έντολών Κυρίου καί στό φώς τής εφαρμογής τους. Καί μαζί τους θέλουν κι' έμās. Μās καθιστούν κοινωνούς τής

χαράς καί αγάπης τους.

Καί παίρνουν τό παράδειγμά τους από τόν Άπόστολο τών έθνών, τόν Άπόστολο Παύλο. Δίνουν άπολύτως καθαρά τό θέλημα Κυρίου, καί όπως εκείνος, ό Παύλος, έτσι κι' αυτοί, δέν αλλάζουν τίποτε από τήν διδασκαλία. Άν τώρα ή ανθρώπινη άδυναμία φέρνει τούς Κορινθίους σέ ενέργειες τόσο έξω από τό κήρυγμα του Παύλου, ό Παύλος είναι έτοιμος καί πάλι νά βοηθήσει. Όχι στην μεταβολή του Ευαγγελίου, αλλά στον συνετισμό τών πιστών. Καί είναι έτοιμος, ό Παύλος, νά κάνει χρήση «ράβδου» ή αγάπης καί πραότητας. Δέν φοβάται ό Άπόστολος μήπως τόν παρερμηνεύσουν καί τόν κατηγορήσουν για έλλειψη αγάπης, όταν προειδοποιεί για χρήση ράβδου. Καί δέν φοβάται, γιατί ξέρει πολύ καλά πόσο αγαπάει καί ότι ακριβώς ή αγάπη του είναι πού τόν φέρνει στό σημείο νά όμιλεί για ράβδο, όπωσδήποτε βέβαια παραβολικά. Έτσι οί παραλήπτες τής έπιστολής δοκιμάζουν τήν άλλου είδους αγάπη πού είναι ή αυστηρότητα στην τήρηση τών έντολών, δηλαδή ή σιγουριά για τόν δρόμο προς τήν σωτηρία.

Γι' αυτό οί Κανόνες είναι θεόπνευστα κείμενα, αιώνια καί άμετάβλητα. Γιατί ξεκινούν από τήν Καινή (κυρίως) Διαθήκη, καί τόν τρόπο του Κυρίου καί τών άποστόλων Του εφαρμόζουν. Η «ράβδος» του Παύλου είναι οί έπιβαλλόμενες ποινές στίς άνυπακοές μας, ή έπισήμανση καί άποπομπή τών αίρετικών, ό έλεγχος τών πεισματικών καί ή ως **σχισματικών** άποκοπή τους. Η «ράβδος» του Παύλου στό χέρι τής αγάπης, είναι αυτή πού συνετίζει τόν καθένα προσωπικά καί σέ μιά κοινωνία Χριστού μās ένώνει όλους μαζί. Αυτό έκανε ό Παύλος, αυτό καί οί Πατέρες μέ τούς Κανόνες τών Συνόδων. Γιατί προτού νά νομοθετήσουν ποιμνίαν έναν έκαστον του ποιμνίου τους, καί πείραν τών άμαρτημάτων έπαιρναν, καί διαπίστωση τών άποτελεσμάτων τών συμβουλών καί έντολών τους άποκτούσαν. Καί αυτό πού σαν χέρι Κυρίου έβλεπαν στή ζωή τών πιστών τής έπαρχίας τους, αυτό διά Κανόνων ώριζαν σαν τρόπο ζωής όλων τών όπου γής πιστών. Γιατί όλοι μαζί οί Πατέρες σέ μιά Σύνοδο, διαπίστωναν ότι διά τής πίστεως στον ίδιο Χριστό, είχαν τήν ίδια ζωή καί πορεία, οί ίδιοι καί τά ποιμνιά τους.

Ζητούσαν, οί Πατέρες, για τόν έαυτό τους,

κάθαρση καρδιάς καί φωτισμό νοῦ καί μέ τόν ἀγώνα τους καί τήν χάρη Του τό εἶχαν. Γι' αὐτό καί δίνουν σέ μᾶς τό ὅλο κλίμα καί περιβάλλον διά τῶν Κανόνων, γιά νά πετύχουμε καί ἐμεῖς τό ἴδιο, γιά νά βρεθοῦμε μαζί τους. Οἱ Κανόνες εἶναι τό σπίτι τῶν Πατέρων καί μᾶς θέλουν παιδιά τους μαζί τους. Φαίνεται στενή ἡ πύλη αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλά τό πρὸς αὐτήν μονοπάτι εἶναι καθαρὸ καί ἀσφαλές. Τό δέ σπίτι, πρόγευση παραδείσου. Οἱ Κανόνες δέν ἀπειλοῦν, διαφωτίζουν. Οἱ Κανόνες δέν τιμωροῦν, θεραπεύουν. Οἱ Κανόνες δέν διατάζουν, διακονοῦν. Τούς κανόνες, ἔτσι ἂν τοὺς δεῖς, πῶς δέν θά τοὺς ἀγαπήσεις; Πῶς δέν θά λαχταρήσεις νά τοὺς γνωρίσεις; Πῶς δέν θά θελήσεις νά τοὺς ἐφαρμόσεις;

Πόση ἀγάπη ἔχει μέσα της ἡ λέξη: «τεκνία μου», παιδάκια μου!, πού ἀπευθύνει, καί πάλι ὁ Ἄποστολος Παῦλος, στους Γαλάτες. Πόσο τώρα ἐκφράζεται μέ μητρική στοργή καί τρυφερότητα, ἀφοῦ φτάνει στό σημεῖο νά ἀντιπαραβάλλει τοὺς κόπους του καί τοὺς τρόπους του πρὸς τὰ ὅσα μιά ἐγκυμονοῦσα μητέρα καταβάλλει χρεωστικά καί ἀγαπητικά πρὸς τό παιδί πού στὰ σπλάχνα της φέρει. Καί γιά νά τό αὐξήσει ἐντός της καί γιά νά τό φέρει στὸν κόσμο μέ τοὺς πόνους-«ἰδίνες» τῆς γέννας. Καί τὰ κάνει ὅλα ἡ μάνα γιά νά ἀνταποκριθεῖ πρὸς τό χρέος, ἀλλά καί νά ἀπολαμβάνει τήν χαρά τῆς γέννησης ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅπως τό ἐπεσήμανε καί ὁ Κύριος. Αὐτό ἀκριβῶς, εἶναι καί τό ὅλο πνεῦμα τῶν Πατέρων ὅταν διά τῶν Συνόδων μᾶς ἔδιναν τὰ ἀσυμβίβαστα κείμενα ἀγάπης τους, τοὺς Κανόνες, γιατί στὸν δρόμο τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἀποστόλων πορεύονταν τήν ὥρα τῆς νομοθεσίας καί σύνταξης καί ὑπογραφῆς.

Ἄς ἔρθουμε γιά λίγο σέ κάτι δικό μας, λίγο πιὸ πρακτικό, σάν παράδειγμα, σάν ἐλάχιστη προσέγγιση στους Κανόνες. Ἐκεῖ πού ὅλοι μας σκοντάφουμε καί αὐτοδικαιωτικούς τρόπους ἐπιζητοῦμε εἶναι ὅταν γιά τίς ἁμαρτίες μας στήν μετάνοια καί ἐξομολόγηση καταφεύγουμε. Μά ἀκριβῶς αὐτό εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡ πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ γιά μετάνοια, καί πέρασμα στήν βασιλεία Του ἀπὸ ἐδῶ. Γι' αὐτό καί οἱ Κανόνες ἐνῶ δέν μᾶς ἀφίνουν κανένα περιθώριο γιά νά τοὺς ἀλλάξουμε, ἔχουν μιά ἀπρόσμενα βαθύτατη φιλανθρωπία καί προσαρμοστικότητα ὅταν φέρνουν πρόσωπο πρὸς πρόσωπο τὸν πνευματικὸ καί τὸν ἐξομολογούμενο, ὥστε μέσα στό ἐξ ἀγάπης καί εὐθύνης κλίμα ἐξατομίκευσης (κανένας δέν εἶναι σάν τὸν ἄλλον, οὔτε καί ὁ καθένας πρὸς τὸν ἑαυτό του πάντοτε ἴδιος), νά προσφερθεῖ ἡ σωτηρία.

Γιά τὰ ἐπιτίμια, π.χ., ὁ πδ' Κανὼν τοῦ Μεγ. Βασιλείου ὀρίζει: «*Πάντα δέ ταῦτα γράφομεν,*

ὥστε τοὺς καρπούς δοκιμάζεσθαι τῆς μετανοίας· οὐ γάρ πάντως τῷ χρόνῳ κρίνομεν τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ τῷ τρόπῳ τῆς μετανοίας προσέχομεν». Καί γιά τό ἴδιο ζήτημα ὁ ρβ' Κανὼν τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου λέει: «*Δεῖ δέ τοὺς ἐξουσίαν λύειν καί δεσμεῖν παρά Θεοῦ λαβόντας, σκοπεῖν τὴν τῆς ἁμαρτίας ποιότητα, καί τὴν τοῦ ἡμαρτηκότος πρὸς ἐπιστροφὴν ἐτοιμότητα, καί οὕτω κατάλληλον τὴν θεραπείαν προσάγειν τῷ ἀρρωστήματι, ἵνα μὴ τῇ ἀμετρίᾳ καθ' ἑκάτερον χρώμενος, ἀποσφαλεῖ πρὸς τὴν σωτηρίαν τοῦ κάμνοντος. Οὐ γάρ ἀπλή τῆς ἁμαρτίας ἡ νόσος, ἀλλὰ ποικίλη καί πολυειδής*». Ἐνῶ, δηλαδή, οἱ Κανόνες ὀρίζουν ἐπιτίμια γιά τίς παραβάσεις, οἱ ἴδιοι οἱ Κανόνες καθορίζουν καί τό μέτρο καί τὸν τρόπο τῆς ἐφαρμογῆς. Ὁ στόχος δέν εἶναι ὁ νόμος, τό ἐπιτίμιο, ἀλλά ἡ ἀλλαγὴ ζωῆς τοῦ πιστοῦ. Γι' αὐτό, ὀρίζει ὁ Μεγ. Βασίλειος καί ἡ Πανθέκτη, ὅτι δέν βάζουμε στόχο νά κρατηθεῖ ἡ χρονικὴ διάρκεια τοῦ ἐπιτιμίου, ἀλλά νά ἐπιζητηθεῖ ἡ μετάνοια-ἀλλαγὴ τοῦ πιστοῦ. Οὔτε, πάλι, ἀποβλέπει ὁ Κανὼνας στό ἐπιτίμιο αὐτό καθ' ἑαυτό, ἀλλά στήν τοῦ καθενὸς δύναμη καί ἀντοχή. Γι' αὐτό καί ζητάει τὴν ταιριασὴ καί ὄχι ἀμετρη (ἄστοχη, ἀσήκωτη) ἐπιβολὴ ἐπιτιμίων, γιά νά μὴ ἀποτύχει, ὁ πνευματικὸς, στὸν ἀγώνα του γιά τὴν σωτηρία τοῦ πιστοῦ. Αὐτό τὸν καῦμό εἶχε ὁ Παῦλος, αὐτὸν καί οἱ Πατέρες στὶς Συνόδους, αὐτὸν καί διά τῶν κανόνων μεταβιβάζουν στὸν κάθε πνευματικὸ, τῆς ὁποίας ἐποχῆς καί χώρας καί περιοχῆς.

Καί μιά καί περὶ ἐπιτιμίων μιλάμε, σάν παράδειγμα ἀγάπης καί εὐαισθησίας, πρέπει νά τονισθεῖ καί τοῦτο: «... *τὰ ἐπιτίμια αὐτὰ δέν ἐπιβάλλονται αὐτομάτως στὸν παραβάτη, ἀλλὰ κατόπιν σχετικῆς διαδικασίας ἀπὸ τὸ ἀρμόδιο ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο. Γι' αὐτό καί οἱ κανόνες δέν λένε, ὅτι ὁ παραβάτης τους εἶναι ἀφορισμένος, ἀλλὰ ὀρίζουν «ἀφοριζέσθω» (=νά ἀφορίζεται). Ἐφ' ὅσον ὅμως τὸ ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο δέν ἐπιβάλλει τό ἐπιτίμιο αὐτό γιά διάφορους λόγους, ὁ κανὼνας παραμένει ἀνενεργητός*» (Π. Μπούμη Κανονικὸ Δίκαιο, σελ. 132-33).

Καί ὅλα τὰ παραπάνω, ἀλλά καί σχεδόν τό σύνολο τῶν Κανόνων καί τοῦ ὅλου Κανονικοῦ Δικαίου ἢ εὐέλικτη καί σωτηριώδης ἐφαρμογὴ, ἐντάσσονται στὸν χῶρο καί τό κλίμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ δώρου τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ταλαίπωρους καί πρὸς παράδεισον διά τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ Του ἐξ ἀγάπης ἀπεριγράπτου ὠθουμένους.

Ἄλλὰ ἡ Οἰκονομία τῶν Κανόνων εἶναι ἓνα ἄλλο θέμα ἀγάπης πού θέλει τὴν δική του παρουσίαση.

ΓΙΑ ΤΟ ΟΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΤΑΙ ΣΤΗ ΦΡΟΝΗΣΗ ΤΟΥ*

Φροντίστε καί σεις νά ρωτάτε γιά ὅλα, ἀδελφοί μου, καί νά μήν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό σας. Μάθετε πόση ξεγνοιασιά, πόση χαρά, πόση ἀνάπαυση ἔχει ὁποῖος τό ἐφαρμόζει.

Ἄλλ' ἐπειδή σᾶς εἶπα ὅτι ποτέ δέν δοκίμασα θλίψη, ἀκούστε καί σχετικά μ' αὐτό, τί μοῦ συνέβη κάποτε. Ἐνῶ βρισκόμουν ἀκόμα ἐκεῖ, στό κοινόβιο, μιά φορά, αἰσθάνθηκα μεγάλη καί ἀφόρητη λύπη καί ἔνωθα τόσο κόπο καί στενοχώρια, σάν νά ἐπρόκειτο νά παραδώσω τήν ψυχή μου. Προερχόταν δέ ἐκείνη ἡ θλίψη ἀπό δαιμονική ἐνέργεια -πάντοτε βέβαια ἕνας τέτοιος πειρασμός προέρχεται ἀπό τό φθόνο τῶν δαιμόνων. Εἶναι μὲν πολύ βαρῦς, ἀλλά δέν διαρκεῖ πολύ, κάνει τόν ἄνθρωπο βαρῦ, σκοτεινό, χωρίς νά βρῖσκει παρηγοριά πουθενά καί ἀπό κανέναν, ἀλλά τό καθετί νά τοῦ προκαλεῖ στενοχώρια καί πνιγμό. Πολύ γρήγορα ὁμως ἔρχεται ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή, γιατί διαφορετικά κανένας δέν θά μπορούσε ν' ἀντέξει. Βρισκόμουν λοιπόν, ὅπως εἶπα, σέ τέτοιου εἶδους πειρασμό καί σέ τέτοια στενοχώρια. Μιά μέρα λοιπόν, καθώς στεκόμουν ἔξω ἀπό τήν ἐκκλησία τοῦ μοναστηριοῦ καταθλιμμένος καί παρακαλώντας γι' αὐτό τό θέμα τό Θεό, ξαφνικά προσέχω μέσα στήν ἐκκλησία καί βλέπω κάποιον, πού ἔμοιαζε μέ ἐπίσκοπο καί πού φοροῦσε μηλωτή, νά μπαίνει στό ἱερό. Σέ καμιά, βέβαια, περίπτωση δέν πλησίαζα ξένο, χωρίς νά ὑπάρχει ἀνάγκη ἢ χωρίς εὐλογία, ἀλλά σάν κάτι νά μ' ἐσπρωξε τότε, μπαίνω πίσω του. Καί στάθηκε γι' ἀρκετή ὥρα, ἔχοντας σηκωμένα τά χέρια του στόν οὐρανό καί ἐγώ στεκόμουν πίσω του πολύ φοβισμένος καί προσευχόμενος. Γιατί μέ φόβισε πολύ ἡ θωριά του. Ἀφοῦ δέ τελείωσε τήν προσευχή του, γυρίζει κι' ἔρχεται σ' ἐμένα καί καθώς μέ πλησίασε αἰσθάνθηκα νά φεύγει ἡ λύπη καί ἡ δειλία ἀπό πάνω μου. Μετά στάθηκε μπροστά μου, ἄπλωσε τό χέρι του, τό ἀκούμπησε στό στήθος μου καί μέ κτύπησε μέ τά δάκτυλά του λέγοντας: «Μ' ἐγκατέριση πολλή, περίμενα τή βοήθεια καί τήν προστασία τοῦ Κυρίου, χωρίς νά πάψω νά ἐλπίζω σ' Αὐτόν. Καί μέ πρόσεξε καί ἄκουσε τή δέηση καί τήν παράκλησή μου. Καί μ' ἔβγαλε ἀπό τό λάκκο τῆς τλαιπωρίας, καί ἀπό τή λάσπη τοῦ βούρκου, πού δέν μπορούσα νά πατήσω στερεά. Καί στήριξε ὀρθια τά πόδια μου, στερεώνοντάς τα σέ ἀσάλευτη πέτρα, καί μ' ὀδήγησε νά πορευτῶ σέ εὐθύ καί ἀπλανή δρόμο. Καί ἔβαλε στό στόμα μου κανούριο τραγούδι, ἕναν ὕμνο πού ταιριάζει στό Θεό μας» (Ψαλμ. 39, 1-4). Καί εἶπε ὅλους τούς στίχους τοῦ ψαλμοῦ ἀπό τρεῖς φορές, κτυπώντας ὅπως εἶπα, τό στήθος μου καί ὕστερα βγήκε ἔξω. Καί ἀμέσως ἦρθε στήν καρδιά μου φῶς, χαρά, παρηγοριά, γλυκύτητα καί ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Καθώς λοιπόν βγήκα τρέχοντας πίσω του, θέλοντας νά τόν βρῶ, δέν τόν βρήκα, ἀλλά χάθηκε ἀπό ἐμπρός μου. Ἀπό ἐκείνη

τήν ὥρα, μέ τή Χάρη καί τό Ἔλεος τοῦ Θεοῦ, δέν μοῦ συνέβη πιά νά ἐνοχληθῶ οὔτε ἀπό λύπη, οὔτε ἀπό δειλία, ἀλλά μέχρι τώρα μέ σκέπασε ὁ Θεός μέ τίς εὐχές ἐκείνων τῶν ἁγίων Γερόντων.

Σᾶς τά εἶπα αὐτά, ἀδελφοί μου, ἐπειδή ἤθελα νά σᾶς δείξω πόση ἀνάπαυση καί ξεγνοιασιά καί κάθε ἀσφάλεια ἔχει αὐτός πού δέν ἐμπιστεύεται στό λογισμό του, ἀλλά ἀφήνει κάθε σχετικό μέ τόν ἑαυτόν του στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί σ' αὐτούς πού, μετά τόν Θεό, μποροῦν νά τόν καθοδηγήσουν, Συνηθίστε λοιπόν καί σεις, ἀδελφοί μου, νά ρωτάτε. Συνηθίστε νά μήν ἐμπιστεύεστε στόν ἑαυτό σας. Εἶναι ὠφέλιμο πράγμα. Εἶναι ταπείνωση, εἶναι ξεκούραση, εἶναι χαρά. Ποῖός ὁ λόγος νά κατατσακίζεται κανεῖς ἄδικα; Δέν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος γιά τή σωτηρία παρά μόνο αὐτός.

Ἴσως ὁμως σκεφθεῖ κανεῖς ὅτι, ἂν δέν ἔχει τό κατάλληλο πρόσωπο γιά νά ρωτήσει, τί πρέπει νά κάνει; Πραγματικά, ἂν θελήσει κανεῖς εἰλικρινά νά γνωρίσει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μέ ὅλη του τήν καρδιά, ποτέ μά ποτέ δέν θά τόν ἀφήσει ὁ Θεός, ἀλλά μέ κάθε τρόπο θά τόν ὀδηγεῖ σύμφωνα μ' αὐτό. Πραγματικά, ἂν στρέψει κανεῖς τήν καρδιά του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀκόμα καί μικρό παιδί μπορεῖ νά φωτίσει ὁ Θεός νά τοῦ φανερώσει τό θέλημά Του. Ἄν ὁμως δέν ζητάει κανεῖς εἰλικρινά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀκόμα καί ἂν πάει νά συμβουλευτεῖ Προφήτη, σύμφωνα μέ τήν ἁμαρτωλή καρδιά του θά δώσει ὁ Θεός πληροφορία στήν καρδιά τοῦ Προφήτη γιά νά τοῦ ἀπαντήσει στήν ἀπορία του, ὅπως λέει ἡ Ἁγία Γραφή: «Ἄν πλανηθεῖ καί μιλήσει ὁ Προφήτης, ἐγώ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐπλάνησα τόν Προφήτην ἐκείνον» (Ἰεζ. 14, 9). Γι' αὐτό πρέπει μ' ὅλη μας τή δύναμη νά στρέψουμε τόν ἑαυτό μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά μήν ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στό λογισμό μας. Ἀλλά, καί ἂν ἀκόμα πρόκειται καί γιά καλό πράγμα καί πληροφορηθούμε ἀπό κάποιον ἅγιο ὅτι πράγματι εἶναι καλό, ἔχουμε ὑποχρέωση νά τό θεωροῦμε μέν καλό, νά μήν πιστεύουμε ὁμως ὅτι καί τό ἐφαρμόζουμε σωστά καί ὅπως ἀκριβῶς θά ἔπρεπε νά γίνεται. Ἀλλά νά κάνουμε μέν ὅ,τι μποροῦμε, νά συμβουλευόμαστε ὁμως καί γιά τόν τρόπο πού θά ἔπρεπε νά τό ἐκτελέσουμε. Καί ὅταν τό ἐκτελέσουμε, πάλι νά ρωτᾶμε ἂν τό κάναμε σωστά. Καί ὅταν ἀκόμα τά ἐφαρμόζουμε ὅλα αὐτά, οὔτε τότε νά ξεγνοιάζουμε, ἀλλά νά περιμένουμε καί τήν κρίση τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς καί ὁ ἅγιος ἐκείνος ἀββάς Ἀγάθων, ὅταν τόν ρώτησαν: «Καί σύ φοβᾶσαι, πάτερ;» ἀπάντησε: «Ἐγώ ἔκανα ὅ,τι μπορούσα ἀλλά δέν εἶμαι σίγουρος, ὅτι τό ἔργο μου ἄρεσε στό Θεό. Γιατί ἄλλιώς κρίνει ὁ Θεός καί ἄλλιώς οἱ ἄνθρωποι». Ὁ Θεός νά μᾶς φυλάει ἀπό τόν κίνδυνο πού ἀπειλεῖ ἐκείνους πού ἔχουν ἐμπιστοσύνη στό λογισμό τους καί νά μᾶς ἀξιώσει νά κρατηθούμε στό δρόμο τῶν Πατέρων μας.

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββά Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

St. Panteleimon (The All-Merciful)

(July 27)

A man whose life span was four years shorter than the Savior whom he served crammed into his twenty-nine years on earth enough achievement in science and religion to fill the entire fourth century. Like the great St. Luke of the New Testament, Panteleimon was a doctor and was referred to reverently as "a glorious physician". Unlike Luke, Panteleimon attained sainthood not through his evangelism, but through his talents as a physician whose efforts on behalf of the suffering were augmented by the power of the divine.

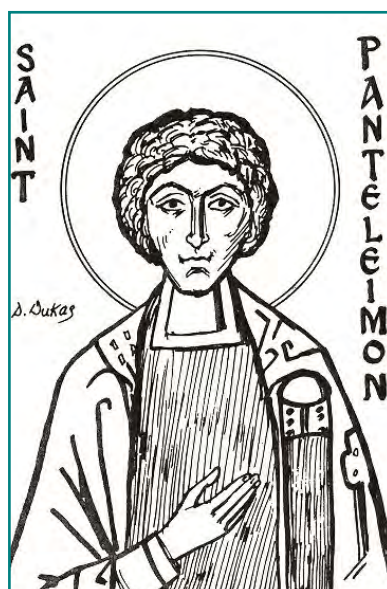
Panteleimon the All-Merciful was born in A.D. 275 in Nicomedia, Asia Minor, of a pagan father and a Christian mother. From his father he derived a profound intellect; from his mother, spiritual awareness. Together they provided him with the skill and dedication that were to thrust him into prominence, then into tragedy within a relatively short span of time. Of handsome appearance and noble bearing, Panteleimon was an impressive figure while still a student of the Empire's most noted physician, Euphrasinos, a teacher who took pride in his pupil's remarkable skill and dedication.

He had not been a physician long when his reputation as a healer drew him to the attention of Emperor Maximilian, who encouraged him with his personal sponsorship. This quickly led to Panteleimon's recognition as the foremost physician of the entire known world. Panteleimon became a familiar figure among the people as he went from one patient to another while yet serving the Emperor and his court. The demand for his services kept him working at a feverish pace, an exhausting obligation he never shirked.

In the course of his rounds he had been observed by the pious Christian Ermolaos, one who remained in constant hiding in fear of persecution

by the State for his overt promotion of Christianity. Ermolaos managed to intercept Panteleimon, whose great skill he lauded but who he thought

needed to be reminded "from the most high cometh healing." After a series of meetings the physician came to know his true Christian destiny, and thereafter his professionalism as a man of medicine was subordinated to his role as a healer in the name of the greatest healer of them all. His power of healing was not attributable to a physician's skill alone, but to divine intervention as well. As his reputation grew, Panteleimon came to be known more as a man of God than of science, an acknowledgement that brought wrath and cruel action by the Emperor.

After being given the customary interrogation Panteleimon was offered the ultimate choice between Christ and the idols; his response was a reaffirmation of his Christianity. For the noble physician it was a two-edged sword: first because he was a fallen favorite whose betrayal was a personal rebuke to the Emperor, and secondly because of the steadfastness of his loyalty to the Savior.

Not all of the fiendish designs of Panteleimon's torture are known, but history tells us that this honorable doctor and noble Christian was, among other things, stretched across a rack and burned by candles. Following this ordeal he was cast first into a fiery pit and then into a den of beasts. When he survived the pagans were convinced he had the protection of some kind of sorcery. It was finally decided that since there could be no antidote for drowning, he would be cast into a deep river with a huge stone bound to his body. When the stone proved buoyant, the exasperated torturers fished him out of the water and placed him on the execution block where he was beheaded. It was said that not blood but milk flowed from the severed head of the martyr. Panteleimon gave his life for Christ on July 304.

* *Orthodox Saints - Holy Cross Orthodox Press.*

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Ἰούνιον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Εὐφημίας Bankstown μέ συλλειτουργόν καί τόν Θεοφιλέστατον Ἀπολλωνιάδος, ἐχειροτόνησε δέ εἰς Διάκονον τόν ἐκ τῶν Πτυχιούχων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Παν. Πρωτοψάλτη, πρὸς τόν ὁποῖον, πρὸ τῆς χειροτονίας ὠμίλησε ἀναπτύξας τὴν ἱερότητα καί δυσχέρεια τοῦ ἱερατικοῦ ἔργου εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, συγχρόνως ὅμως βεβαιώσας καί διὰ τὴν ἀδιάλειπτον συναντίληψιν ἄνωθεν, διότι οὐδέποτε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐγκαταλείπει τοὺς ἐκζητοῦντας τόν Κύριον. Κατὰ τὴν αὐτὴν Λειτουργίαν ἐτελέσθη καί πανηγυρικόν Μνημόσυνον τοῦ τελευταίου Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος ἀειμνήστου Κων. Παλαιολόγου. Ἐπηκολούθησε κοινὸ ἐόρτιο γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖο παρεκάθησαν μεταξὺ ἄλλων καί οἱ ἐκ Μελβούρνης ἐλθόντες γονεῖς καί λοιποὶ συγγενεῖς τοῦ χειροτονηθέντος, καθὼς καί οἱ γονεῖς τῆς Διακόνισσας μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν Σύνδνῳ συγγενῶν τῶν.

Τὸ βράδυ παρηκολούθησε τὴν συναυλίαν Βυζαντινῆς μουσικῆς εἰς τὸ Enmore Theatre, τὴν ὁποίαν παρουσίασεν ὁ Χορὰρχης τῆς Αὐστραλιανῆς Βυζαντινῆς Χορωδίας κ. Γ. Κομπῆς, βοηθούμενος καί ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸ συντονιστὴ κ. Γ. Σκούφη. Ἐν τέλει ὠμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος καταλλήλως καί ἐπεσήμανε τὴν σπουδαιότητα πού ἔχει ἡ καλλιέργεια τῆς πατρῶας μουσικῆς τῆς Ἐκκλησίας μας (ἀλλὰ καί ὄλων τῶν ἄλλων εἰδῶν μουσικῆς τοῦ λαοῦ μας, ὡς μέρος ἀναπόσπαστο τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς), συνεχάρη δέ ὄλους τοὺς συμπράξαντας διὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐκδηλώσεως, τῆς ὁποίας αἱ εἰσπράξεις διετεθήσαν διὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλείας, ἐν ὧφει μάλιστα τῆς προεκτάσεως αὐτῶν εἰς τὴν περιοχὴ τοῦ Sutherland (1-6-03).

–Εἰσηγήθη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον St Vincents καί ὑπεβλήθη εἰς ἐγχείρησιν ἀφαιρέσεως μικροῦ πολυπόδου τοῦ παχέος ἐντέρου, ἐξήλθε δέ ἐπιτυχῶς, σὺν Θεῷ, τὴν 13ην τοῦ αὐτοῦ μηνός (2-6-03).

Αὐθήμερόν προήδρευσε συνάξεως τοῦ Ἱ. Κλήρου Ν.Ν. Οὐαλίας διὰ νὰ ἐνημερώσει αὐτοὺς ὡς πρὸς τὴν γενομένη ἐγχείρησιν καί τὴν σὺν Θεῷ πλήρως ἀποκατασταθεῖσαν ὑγίειαν του, νὰ εὐχαριστήσῃ διὰ τὰς εὐχὰς καί τὴν προσευχὴν τῶν Κληρικῶν μας ἐν προκειμένῳ, νὰ συστήσῃ δέ εἰς

αὐτοὺς ὅπως ἐπιμελῶς παρακολουθοῦν, ἰδίως μετὰ τὸ 45ον ἔτος τῆς ἡλικίας τους, τὸ ἐν γένει πεπτικόν σύστημα, ὅπως συστήνουν σήμερον οἱ Ἴατροί διὰ τὸν νευραλγικὸν αὐτῶν χώρον. Εἰς τὴν ἐν λόγω σὺναξιν παρέστη καί ὁ φιλοξενούμενος Ἐπίσκοπος Μαδαγασκάρης κ. Νεκτάριος, περὶ τοῦ ὑποδειγματικοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τοῦ ὁποῖου ὠμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος λίαν ἐπαινετικῶς, συστήσας νὰ συνεχισθῇ μέ κάθε τρόπο ἡ ἐντεῦθεν ἀπὸ ἐτῶν συνεχιζομένη οικονομικὴ βοήθεια (13-6-03).

–Ἐδέχθη τὸν ἀναχωροῦντα εἰς Ἑλλάδα κ. Εὐ. Ὀνουφριάδη, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου.

Παρέστη καί ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τὴν Ἑσπερίδα τῆς Ἑνορίας Ἀγ. Στεφάνου Hurlstone Park ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐν αὐτῇ προτύπου Παιδικοῦ Σταθμοῦ (14-6-03).

–Προσευχηθεῖς ἀπὸ τοῦ Ἱ. Βήματος κατὰ τὴν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Λειτουργίαν τῆς Πεντηκοστῆς, ἱεουργοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος, ἀνέγνωσε τὴν πρώτην εὐχὴν τῆς Γουγκλισίας, ἐκήρυξεν εἰς τὸ τέλος πρὸς τὸ πυκνὸν ἐκκλησίασμα καί ἐν συνεχείᾳ διένειμε τὸ ἀντίδωρον (15-6-03).

–Προέστη τῆς Ἑξοδίου Ἀκολουθίας κατὰ τὴν κηδεῖα τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμ. Ἰεζεκιὴλ Πετρίτση, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἀγ. Νεκταρίου Birwood, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος καί σχεδὸν ἅπαντες οἱ Κληρικοὶ μας ἐν Ν.Ν. Οὐαλίᾳ καί τεράστιο πλῆθος πιστῶν. Ἡ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀποκαλυπτικὴ ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐπισφραγισθεῖσα ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τοῦ ἀειμνήστου πρὸς τὸν Ποιμενάρχην του, ἐδημιούργησε ἀτμόσφαιραν εὐλογοῦσας κατανύξεως εἰς ὄλους ὅσοι ἐγνώρισαν τὰς ἐπὶ δεκαετίας προβληματικὰς καί τεταμένας σχέσεις τῆς ἐν λόγω Ἑνορίας-Κοινότητος πρὸς τὴν προϊσταμένην Ἐκκλησιαστικὴν τῆς Ἀρχῆς. Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ὁμιλία ἐδημοσιεύθη ἀσυντόμευτος, χάριν τῆς εὐρυτέρας ἐνημερώσεως ἀλλὰ καί πνευματικῆς οἰκοδομῆς τῶν πιστῶν εἰς τὴν ἐκδοσὴν Ἰουλίου 2003 τῆς Ἐφημερίδος μας «ΤΟ ΒΗΜΑ τῆς Ἐκκλησίας» (19-6-03).

–Ἐδέχθη τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἀγ. Ἀποστόλων Newcastle π. Νικ. Σκορδίλη καί εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐκτενὴ συνεργασίαν ἐπὶ θεμάτων ὄχι μόνον τῆς ἐν λόγω Ἑνορίας-Κοινότητος ἀλλὰ καί γενικωτέρας σημασίας (20-6-03).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν ἐν Σύνδνῳ Ἐπιχειρηματιῶν φίλων του κ. Γ. Χατζηπλῆ μεταβαίνοντα ὑπηρεσιακῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα καί εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐνδιαφέρουσα συνεργασία διὰ γνωστὰ παροικιακὰ θέματα.

Ἀπὸ τὸν Ἁγιασμόν τῶν Θυρανοξίων τοῦ Ἑνοριακοῦ Κέντρου τῶν Ἀγ. Ραφαήλ Νικολάου καί Εἰρήνης Bentleigh Vic. (Κυριακὴ 4-5-003).

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινό εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναό Ἁγ. Πάντων Belmonte, παρεκάθησε δέ ἐν συνεχείᾳ μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος καί λοιπῶν Κληρικῶν καί λαϊκῶν συνεργατῶν εἰς κοινόν ἑόρτιον δεῖπνον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος (21-6-03).

–Ἐδέχθη τό ζεύγος τῶν νεονύμφων Σωτ. Παπαφιλοπούλου, ἐκ τῶν πτυχιούχων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς μετὰ τῆς συζύγου του Κυριακῆς, θυγατρός τοῦ π. Ἰω. Γρύλλη, οἱ ὅποιοι καί ἔλαβον τās ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τοῦ γενομένου ἐν Ἀδελαΐδι γάμου τῶν εὐχῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου (22-6-03).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ

Κατά τόν μῆνα Ἰούνιον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Συνελετώρησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown (1-6-03).

–Ἐδέχθη τόν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπισκέπτη Ἀρχιμ. π. Βίκτωρα. Προῆδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου (2-6-03).

–Ἐδέχθη τόν κ. Νικόλ. Λιγάκη, ἐπικεφαλῆς μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Wagga Wagga καί συνεζήτησαν διά τό θέμα τοῦ Ἱερέως (3-6-03).

–Παρεκάθησεν εἰς Δείπνον εἰς τήν Ἀδελαΐδα μετὰ τοῦ Θεοφ. Δορυλαίου κ. Νικάνδρου, τό ὅποιον παρέθεσαν ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Γεωργίου Thebarton π. Διογένης Πατσούρης, μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος κ. Εὐαγ. Χρήστου καί τοῦ Προέδρου τῆς Σχολικῆς Ἐφορίας τοῦ Ἡμερησίου Κολλεγίου κ. Βασ. Ταλιαντζή (6-6-03).

–Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου καί τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου.

–Ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον, ἐτέλεσε τόν ἁγιασμόν εἰς τὰ ἐγκαίνια Ἐκθέσεως Εἰκόνων, τίς ὁποῖες φιλοτέχνησαν ὁ κ. Γεώργιος Χατζηπαυλῆς καί ἡ Δεσποινίς Ἀδαμαντία Μιωνπέτρου, εἰς τούς χώρους τοῦ Ἡμερησίου Γυμνασίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καί ὠμίλησε καταλλήλως, διαβιβάσας πρὸς ὅλους τās εὐχῶν τοῦ Ποιμενάρχου μας κ.κ. Στυλιανοῦ.

–Ἐτέλεσε τόν ἁγιασμόν εἰς τήν νέαν οἰκίαν τῶν μελλονύμφων Σωτηρίου Παπαφιλοπούλου, ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, καί Κυριακῆς Γρύλλη, παρουσίᾳ πολλῶν συγγενῶν καί φίλων, εὐχηθεῖς τὰ δέοντα καί ἐκ μέρους τοῦ ἀσθενούντος Σεβασμιωτάτου.

Τό ἑσπέρας, ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη, ὠμίλησε καταλλήλως καί διαβιβάσε τās εὐχῶν τοῦ Ποιμενάρχου ἡμῶν κ.κ. Στυλιανοῦ, εἰς τό Ἐπίσημον Δείπνον τοῦ Ἡμερησίου Κολλεγίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐπὶ τῆ συμπληρώσει 20ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως καί λειτουργίας του. Εἰς τό Δείπνο παρέστη ἡ Κυβερνήτρια τῆς Νοτίου Αὐστραλίας Ἐξοχωτάτη Marjorie Jackson-Nelson, ὁ Ὑπουργός Δικαιοσύνης κ. Michael Atkinson, ἡ Βουλευτὴς Mrs Joan Hall, ἐκπροσωπούσα τόν ἀρχηγόν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως Ν.Α., ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἐμμ. Παπαδογιωργάκης, ὁ Πρόεδρος τῆς Σχολικῆς Ἐφορίας κ. Βασ. Ταλιαντζής, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος κ. Εὐαγ. Χρήστου καί ὑπὲρ τούς 400 συνδαιτημένους (7-6-03).

–Ἐλειτώρησε μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου καί πολλῶν ἱερέων ἐκ Σύνδευ καί Μελβούρνης, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton. Εἰς τό τέλος, ὁ Θεοφιλέστατος ὠμίλησε διά τήν σπουδαιότητα τῆς ἐορταζομένης ἐπετείου τῶν 20 χρόνων λειτουργίας τοῦ Κολλεγίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, συγχαρεῖς ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅλους τούς ἐργαζομένους διά τόν ἱερόν τούτον σκοπόν.

Τό ἀπόγευμα, εἰς τόν αὐτόν Ἱ. Ναόν, ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον, εὐλόγησε τόν Γάμον τοῦ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Σωτηρίου Παπαφιλοπούλου, μετὰ τῆς θυγατρός του ἐκ τῶν κληρικῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς π. Ἰωάννου Γρύλλη, Κυριακῆς, ὀμίλησας καταλλήλως καί διαβιβάσας τās εὐχῶν καί τὰ θερμά συγχαρητήρια τοῦ ἀσθενούντος Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανοῦ.

Τό ἑσπέρας, μετὰ τοῦ Θεοφ. Δορυλαίου καί πολλῶν κληρικῶν, παρέστη εἰς τήν Γαμήλιον Δεξίωσιν (8-6-03).

–Προῆδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας Ν.Ν.Ο. (11-6-03).

–Ἐλειτώρησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Καθεδρικόν Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ καί ἀνέγνωσε τās Εὐχῶν τῆς γονυκλισίας (15-6-03).

–Παρεκάθησεν εἰς συνεδριάσιν τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τῆς Ν.Ν.Ο. (16-6-03).

–Ἐΐχε συνεργασία μέ τήν ἀντιπρόεδρο κα Ρίτα Κόμηνο καί τήν ταμία κα Εὐαγγελία Γεμενή τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου.

Τό ἑσπέρας, συμπαραστατούμενος ἀπὸ ἱερεῖς εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Νεκταρίου Burwood ἐτέλεσε Τρισάγιον εἰς τόν κοιμηθέντα ἀείμνηστον Ἀρχιμ. Ἰεζεκιήλ Πετρίτση (18-6-03).

–Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη εἰς τήν κηδείαν τοῦ ἀείμνηστου Ἀρχιμ. Ἰεζεκιήλ Πετρίτση, καί ἐν συνεχείᾳ

Στιγμιότυπα ἀπὸ τόν Ἅγιασμό τοῦ Θεμελίου λίθου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville Vic. (Κυριακῆ 25-5-03).

προέστη του ένταφιασμού εις τό Κοιμητήριον του Rookwood (19-6-03).

–Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη, συμπροσευχόμενος από του Ί. Βήματος, κατά τόν Μ. Έσπερινόν εις τόν πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν Άγιών Πάντων Belmore (21-6-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν ως άνω πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν καί έν συνεχεία παρεκάθησεν εις έόρτιον γεύμα (22-6-03).

–Έδέχθη τόν κ. Νικόλαον Σταυρόπουλον από τήν Ένορία Κοινότητα Wagga Wagga (26-6-03).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου** **Δέρβης κ. Ίεζεκιήλ**

Κατά τόν μήνα Ίούνιον ό Θεοφιλέστατος:

–Έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν τών Τριών Ίεραρχών Clayton.

Τό άπόγευμα παρέστη μετά τών Θεοφιλεστάτων Έπισκόπων Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου καί Άριανζού κ. Ίωσήφ εις άπογευματινόν τσαϊ εις τό Ένοριακόν Κέντρον τής Υπαπαντής του Κυρίου Coburg διά τήν έξωτερικήν ιεραποστολήν εις Μαδαγασκάρην (1-6-03).

–Έδέχθη τόν σέρβον άγιογράφον Petar Stefanovic, ό όποίος άνέλαβε τήν άγιογράφησι τής κόγχης του Ίερού Ναού τής Παναγίας Σουμελά Keilor (2-6-03).

–Τό πρωϊ έδέχθη τόν Θεοφιλέστατον Έπίσκοπον Μαδαγασκάρης κ. Νεκτάριον εις τόν όποϊόν καί έπέδωσε έκ μέρους του Σεβ. Άρχιεπισκόπου μας τό ποσόν τών 30,000 δολλ., προϊόν συλλεγέν από τήν εκδήλωσιν τής Κυριακής 1ης Ίουνίου διά τήν ιεραποστολήν (3-6-03).

–Τό άπόγευμα έδέχθη εις συνεδρίασιν τόν ιερέα καί τά μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου τής Ένορίας - Κοινότητας τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου North Altona. Εις τήν έν λόγω συνεδρίασιν παρέστη καί ό κ. Κωνσταντίνος Κόντης, Πρόεδρος τής Ένώσεως τών Ένοριών καί Κοινοτήτων (4-6-03).

–Τό έσπέρας έχοροστάτησε καί εκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Έσπερινόν τής μνήμης του Όσίου πατρός ήμών Παναγή Μπασιά εις τόν Ίερόν Ναόν του Άγίου Νεκταρίου Fawkner (6-6-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν του Άγίου Άθανασίου Springvale.

Τήν μεσημβριάν παρεκάθησεν εις γεύμα εις τήν οικίαν του αιδ. π. Εύσταθίου Λαδά.

Τό άπόγευμα τής ίδιας ήμέρας παρέστη εις άπογευματινόν τέιον διά τήν Ίεράν Μονήν Παναγίας Γοργούπηκούς Geelong, όργανωθέν υπό τών κυριών Ε. Γαρυφαλλάκη, Α. Απέητου, Α. Τρουμπάλου καί Φ. Τσοτσροού (8-6-03).

–Τό πρωϊ έπεσκέφθη τήν Ίεράν Μονήν Παναγίας Γοργούπηκούς Geelong (9-6-03).

Τό άπόγευμα εις τήν αίθουσαν τής Άρχιεπισκοπής παρέστη εις συνεδρίασιν του Board του Κολλεγίου του Άγίου Ίωάννου (11-6-03).

Τό άπόγευμα έδέχθη έθιμοτυπικήν έπίσκεψιν του όμογενοϋς Υπουργού Δικαιοσύνης τής Νέας Νοτίου Ουαλίας κ. Ίωάννου Χατζηστεργου μετά τής συζύγου αυτού (13-6-03).

–Τό πρωϊ έλειτούργησε καί εκήρυξεν εις τόν Ίερόν Ναόν τών Εισοδίων τής Θεοτόκου North Balwyn. Μετά τό πέρας τής Θείας Λειτουργίας έχοροστάτησε κατά τόν Έσπερινόν καί άνένωσσε τάς εχάς τής Γουκλισίας.

Τήν μεσημβριάν παρεκάθησεν εις γεύμα, τό όποϊο παρέθεσεν ή Φιλόπτωχος εις τήν αίθουσα παραπλεύρως του Ί. Ναού (15-6-03).

–Έδέχθη τόν αιδ. π. Ίωάννην Γρύλλην έκ Σύδνεϋ συνο-

δεύομενον υπό του αιδ. π. Νικόλαου Βρεττάκου μετά τών όποϊών έπεσκέφθη τό Νεκροταφείον Bunurong Memorial Park καί είχε σύσκεψιν διά τήν άνέγερσιν του Ίερού Ναού εις τό Όρθόδοξον τμήμα του κοιμητηρίου.

Τό έσπέρας εις τήν αίθουσαν τής Άρχιεπισκοπής παρέστη εις συνεδρίασιν τής Κεντρικής Νεολαίας (16-6-03).

–Τό έσπέρας εις τήν αίθουσαν τής Άρχιεπισκοπής προέστη συνεδριάσεως τής Κεντρικής Φιλοπτώχου (17-6-03).

–Τό πρωϊ έδέχθη παρουσία του κ. Κωνσταντίνου Κόντη τόν κ. Πάτροκλον Γεωργίου, μετά του όποϊου συνεζήτησαν τά τής συμμετοχής τής Ίεράς ήμών Άρχιεπισκοπής εις τόν σταθμόν τηλεόρασεως 31.

Έν συνεχεία έδέχθη τούς κηδεμόνας τής Έλληνικής Όρθοδόξου Ένορίας-Κοινοτήτος τών Άγιών Αναργύρων Oakleigh (18-6-03).

–Τήν μεσημβριάν μετέβη άεροπορικώς εις Gold Coast.

Τό έσπέρας ό ιερέυς καί τό Διοικητικό Συμβούλιον τής Ένορίας-Κοινοτήτος τής Άγίας Άννης Gold Coast παρέθεσε δείπνον εις τό Ashmore Road Seafood and Steak Restaurant (20-6-03).

–Τό πρωϊ έλειτούργησεν, εκήρυξε καί έτέλεσε τό τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον του άειμνήστου Γεωργίου Κοζονάκη εις τόν Ίερόν Ναόν τής Άγίας Άννης Gold Coast.

Τήν μεσημβριάν παρεκάθησεν εις γεύμα εις τήν αίθουσαν πρό του Ναού, τό όποϊο παρέθεσεν εις μνήμην του άειμνήστου συζύγου τής ή οικογένεια Κοζονάκη.

Τό έσπέρας έπέστρεψεν εις Μελβούρνην (21-6-03).

–Τό άπόγευμα παρέστη εις συνεδρίασιν του Board του Γηροκομείου ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ. (23-6-03).

–Τό έσπέρας εις τήν αίθουσαν τής Άρχιεπισκοπής παρέστη εις συνεδρίασιν τής Όργανωτικής Έπιτροπής του 8ου Τοπικού Συνεδρίου Νεολαίας (25-6-03).

–Τό πρωϊ έδέχθη τήν κ. Laura Larsen, Πρόεδρον καί τόν κ. Jamil Srouf, Γραμματέα τής Έκκλησιαστικής Έπιτροπής τής Ρωσσοφώνου Ένορίας τής Άγίας Σκέπης South Yarra διά θέματα άφορώντα τήν έν λόγω Ένοριάν (27-6-03).

–Έλειτούργησε καί εκήρυξε εις τόν Ίερόν Ναόν τής Άγίας Παρασκευής St. Albans καί έτέλεσε τό τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τής άειμνήστου πρεσβυτέρας Μαρίας Φράγκου. Εις τήν Θείαν Λειτουργίαν καί τό μνημόσυνον παρέστησαν καί ό έξοχ. Πρέσβυς τής Ελλάδος κ. Φώτιος Ξύδας καί ό έντιμ. Γενικός Πρόξενος τής Γεντεϊρας κ. Έλευθέριος Κουβαριτάκης. Τήν μεσημβριάν παρεκάθησεν εις τράπεζαν, τήν όποϊαν παρέθεσε ό αιδ. π. Συνέσιος Φράγκος εις μνήμην τής άειμνήστου πρεσβυτέρας του εις τήν αίθουσα παραπλεύρως του Ί. Ναού (29-6-03).

–Τό έσπέρας έχοροστάτησε καί εκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Έσπερινόν εις τόν Ίερόν Ναόν τών Άγιών Κοσμά καί Δαμιανού Oakleigh (30-6-03).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου** **Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατά τόν μήνα Ίούνιον ό Θεοφιλέστατος:

–Έλειτούργησε καί εκήρυξεν, κατά τήν Θείαν Λειτουργίαν τής έορτής τής Ζωοδόχου Πηγής, εις τόν Ίερόν Ναόν Προφήτου Ήλιού Norwood καί, στή συνέχεια, εϋλόγησε τράπεζαν, εις τήν Ένοριακήν-Κοινοτικήν αίθουσαν, παρατεθεισαν υπό του Δ. Συμβουλίου καί τής Φιλοπτώχου Άδελφότητος τής Ένορίας-Κοινοτήτος ύπέρ τής Θεολογικής Σχολής του Άποστόλου Άνδρέου, μεταφέρων τάς εχάς, εϋλογίας καί εϋχαριστίας του Σεβασμιωτάτου (1-6-03).

–Συνοδεύομενος υπό του Αϊδεο. Πρεσβυτέρου π. Παναγιώτου Φωτάκη, παρέστη εις δεξίωσιν δοθείσαν εις τό Κυβερνεϊον υπό τής Κυβερνήτου τής Νοτίου Αϋστραλίας

Έξοχ. κ. Marjorie Jackson-Nelson, επί τοίς γενεθλίοις τῆς Βασιλείσσης (3-6-03).

–Παρηκολούθησε τὴν συνεδρίαν τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας (4-6-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (5-6-03).

–Ἐπέδεχθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ἀδελφαῖδος τὸν ἀφιχθέντα ἐκ Σύδνεϋ Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ (6-6-03).

–Παρέστη εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος τελεσθέντα Ἁγιασμόν Ἐγκαίνιων Ἐκθέσεως Βυζαντινῶν Εἰκόνων, τὴν ὁποίαν ἐπαρουσίασαν, εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἑορτασμῶν διὰ τὰ εἰκοσάχρονα τοῦ Κολλεγίου “Ἁγίος Γεώργιος”, οἱ ἐκ Σύδνεϋ δις Ἀδαμαντία Μινωπέτρου καὶ κ. Γεώργιος Χατζηπαυλῆς εἰς τὸ Sports & Arts Centre τοῦ Κολλεγίου.

Παρεκάθησε, μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος, τῆς Κυβερνήτου τῆς Νοτίου Αὐστραλίας Ἐξοχ. κ. Marjorie Jackson-Nelson, τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης τῆς τοπικῆς Κυβερνήσεως Ἐντιμ. κ. Michael Atkinson, ἐκπροσωποῦντος τὸν Πρωθυπουργόν, τῆς Ὑπουργοῦ Παιδείας Ἐντιμ. κ. Trish White, τῆς Βουλευτοῦ Ἐντιμ. κ. Joan Hall, ἐκπροσωποῦσης τὸν Ἀρχηγόν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, καὶ πλήθους κόσμου, εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τοῦ ἑορτασμοῦ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Κολλεγίου “Ἁγίος Γεώργιος” (7-6-03).

–Συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton.

–Συμμετέσχεν μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος εἰς τὴν τέλειον τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν, τοῦ ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου καὶ διδασκάλου εἰς τὸ Κολλέγιον “Ἁγίος Γεώργιος” κ. Σωτηρίου Παπαφιλοπούλου καὶ τῆς διδος Κυριακῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰδεσ. Οἰκονόμου π. Ἰωάννου Γρύλλη (8-6-03).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (9-6-03).

–Ἐχοροστάτησε, κατὰ τὸν Ἑσπερινόν τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone (10-6-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν.

–Συνοδεύομενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Πρεσβυτέρου π. Κωνσταντίνου Σκουμπουρδῆ, παρέστη εἰς δεξίωσιν, παρατεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς ὁμοσπονδιακῆς Κυβερνήσεως Ἐξοχ. κ. Alexander Downer, ἐπὶ τῆ συνεδρία τοῦ Aid Advisory Council (11-6-03).

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν, διὰ τὴν ἴδρυσιν νεανικῆς πανεπιστημιακῆς χριστιανικῆς συντροφιάς, τοὺς Αἰδ. Πρεσβ. π. Ἰωάννην Σέρσοτοπιτ, κ. Ματθαῖον Ρολογάν καὶ κ. Νικ. Βογιατζῆν (13-6-03).

Ἀνεχώρησε διὰ Πέρθη, ἔδραν τῆς Πέμπτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας, ὅπου τὸ βράδυ παρηκολούθησε τὸν Ἑσπερινόν τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης (14-6-03).

–Ἐλειτούργησεν, ἐκήρυξε καὶ ἀνέγνωσε τὰς εὐχὰς τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νεκταρίου Dianella. Στὴ συνέχεια παρεκάθησεν, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συλλόγου “Μέγας Ἀλέξανδρος”, εἰς τὸ καθιερωμένον ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου γεῦμα, διοργανωθέν ὑπὸ τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων, τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας ὁμιλήσας καταλλήλως καὶ μεταφέρων τὰς εὐχαριστίας καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Τὸ ἀπόγευμα συνειργάσθη μετὰ τοῦ κ. Εὐσταθίου Παλάση, Ἀντιπροέδρου τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, διὰ θέματα τῆς Ε΄ Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας (15-6-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Εὐαγ-

γελισμοῦ Πέρθης καὶ στὴ συνέχεια εὐλόγησε τὴν παρατεθεῖσαν ἑόρτιον τράπεζαν (16-6-03).

–Ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς Ἀδελφαῖδα (17-6-03).

–Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, Θείαν Λειτουργίαν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας τοῦ Κολλεγίου “Ἁγίος Γεώργιος”, ὁμιλήσας εἰς αὐτοὺς καταλλήλως καὶ μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν, τὴν ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀρχοντος Χαρτουλαρίου τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου κ. Βασ. Ταλιαντζῆ, ἀιμνήστου Δεσποίνης Χατζησυμεῶν (19-6-03).

–Παρεκάθησεν, μετὰ τῆς Ὑπουργοῦ Παιδείας τῆς Κυβερνήσεως τῆς Νοτίου Αὐστραλίας Ἐντιμ. κ. Trish White, ἐκπροσωποῦσης τὸν Πρωθυπουργόν τῆς τοπικῆς Κυβερνήσεως, τῆς Βουλευτοῦ Ἐντιμ. κ. Vickie Charman, ἐκπροσωποῦσης τὸν Ἀρχηγόν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, καὶ πλήθους κόσμου, εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Σπυριδωνος Unley, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει, τὸν προσεχῆ Ἰανουάριον 2004, τῆς λειτουργίας τοῦ ἡμερησίου διγλώσσου Δημοτικοῦ Σχολείου “Ἁγίος Σπυριδών”, ὁμιλήσας καταλλήλως καὶ μεταφέρων τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου διὰ τὸ λίαν σημαντικόν διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἐλληνοπαίδων τῆς παροικίας γεγονός (21-6-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood.

–Παρεκάθησεν εἰς τείον, παρατεθέν ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Γ΄ Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας, εἰς τὸ Ἑνοριακόν-Κοινοτικόν Κέντρον τῆς ὡς ἄνω Ἑνορίας-Κοινότητος (22-6-03).

–Παρέστη εἰς τὸ Forum “Faith & Community Relations”, ὀργανωθέν ὑπὸ τῆς Κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς Πολυπολιτιστικῶν Ὑποθέσεων, εἰς τὸ Ἑνοριακόν-Κοινοτικόν Κέντρον Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (23-6-03).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς “Βασιλειάδος” Νοτίου Αὐστραλίας (25-6-03).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς διοργανώσεως τοῦ 8ου Πολιτειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας, τὸ ὅποιον θὰ λάβῃ χώραν εἰς τὰς χώρους τοῦ Κολλεγίου “Ἁγίος Γεώργιος” τὸ διήμερον Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου 3 καὶ 4 Ὀκτωβρίου 2003 (27-6-03).

–Συνοδεύομενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Πρεσβυτέρου π. Παναγιώτου Φωτάκη, μετέβη εἰς τὴν πόλιν Port Augusta, ὅπου, παρουσίᾳ προσκυνητῶν ἐξ Ἀδελφαῖδος, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

Τὸ ἀπόγευμα μετέβη μετὰ τοῦ π. Παναγιώτου εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν Whyalla (28-6-03)

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Whyalla (29-6-03).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν, κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Συνάξεως τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenleg (30-6-03).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὑπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Σελιδοποίησις: Οἰκονόμος. π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511